

PIENI PUUKELLO

2/2018

“Meillä karjalaisilla on terve suhtautuminen alkoholiin.”

– *Karjalaisen osakunnan seniori Kymeläisille
WiO:n kuraattorin vaihtokaronkassa*

PIENI PUUKELLO 2/2018

- 4 Pääkirjoitus
- 5 Q-palsta
- 6 Meijän Ozakunnan kandualovehen perindöllizien
kielilöin elvyttämine
- 9 Jaaritelma
- 11 Yhteydestä
- 12 Sivistys konkurssissa
- 14 Suosikkipaikkoja maakunnassa: Häikänniemi

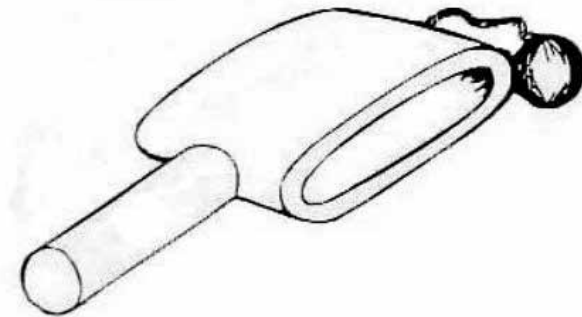
PÄÄKIRJOITUS

No, onhan se tullut kesä... Vielä huhtikuun alussa maisemat olivat talviset ja vaikka valoa oli jo hie- man enemmän kuin maaliskuussa, tuntui kevään (saati sitten kesän) tulo kaukaiselta. Yhtäkkiä lumen viimeisetkin rippeet olivat kuiten- kin kadonneet ja lämpötilat alka- neet helliä meitä. Valon määrä ko- rosti sitä tosiasiaa, että kesä oli vihdoin saapunut.

Osakunnankin on aika jäädä odot- tamaan syksyä ja sen tapahtumia. Nyt ne ehkä tuntuvat kaukaisilta, mutta ne ovat edessä nopeammin kuin osaisimme odottaakaan. Sitä ennen olisi kuitenkin hyvä, jos ehti- simme edes hetken ladata akkujaan syksyn koitoksia varten. Hyvää ke- sää kaikille!

Alina Riionheimo

Kesä voi tietää meille hyvinkin eri- laisia asioita. Yksi lomailee, toinen menee töihin ja kolmas ottaa kesä- opintoja. Jollainhan se lukukausi- en välinen aukko on täytettävä, kun opiskelu ei ole enää sitä rytmittä- mässä. Vaan ollapa vielä pieni ja huoleton alakoululainen, jolle kesä oli täysin huoletonta aikaa.

Anagrammeja osakuntaan liittyvistä henkilöistä ja termeistä

Karjalainen Osakunta = *katonrajaa anniskelu*

Juristikerho = *juoksi hirret*

Kasvusto = *sos kuvat*

Maanpuolustuskerho = *ruohotupsun askelma*

Spielka = *kas peli*

Kari Rummukainen = *kurre kauniimman*

Heikki Karvinen = *kirveen hankkii*

Tuomas Puumalainen = *museoituna pulmana*

Kirsi Kauppinen = *surkeinkin appi*

Juska Räsänen = *kursseja nään*

Kerem Atak = *tee markka*

***Kolhuinen Jees
karia rutto***

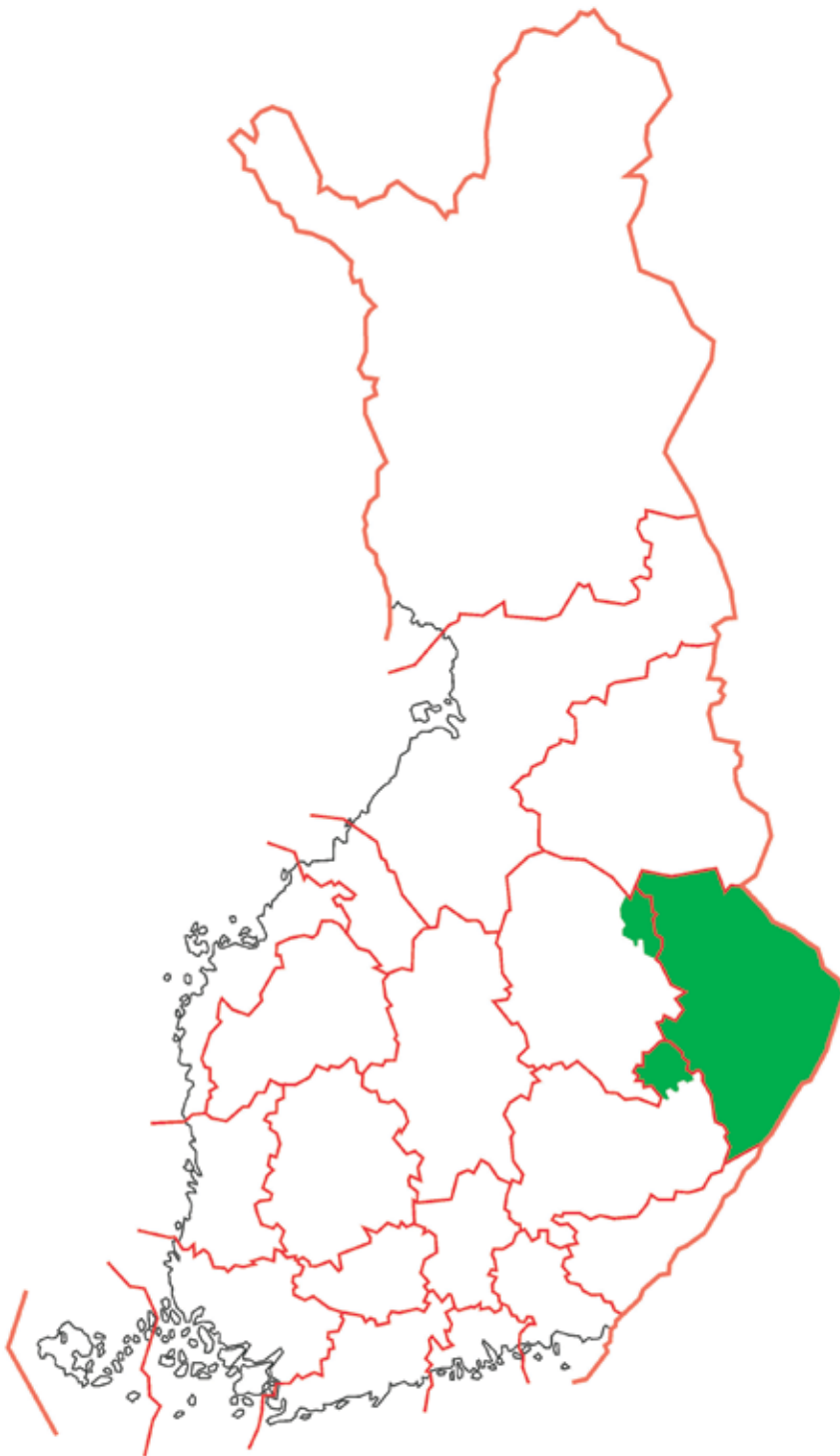
Meijän Ozakunnan kandualovehen perindöllizien kielilöin elvyttämine

Meijän Ozakunnan kandualovehel on paistu kahtu kiely: karjalan da suomen kiely. Salmis da Suojärven Hyrsylän mutkas paistih liygii libo karjalan kielen aunukselasmurrehtu. Suojärvil, Imbilahtel, Suistamol, Korbiselläs dai Ilomančin päivännouzuhierulois paistih karjalan kielen varzinkarjalan murdehen suvimurrehtu libo suvikarjalua. Kurgijoven kihlakunnas: Lumivuaras, Lahdenpohjas da Juakkimas paistih suomen kielen liidehmurdehien luodehisluadogalastu murrehtu. Sordavalas paistih Sordavalan välimurrehtu, kudai kuuluu suomen kielen liidehmurdehien. Nygözel, voinan jälgehizel kandualovehel paistah Pohjas-Karjalan murrehtu, kudai on suomen kielen savolasmurdehien päivännouzusavolasmurreh. Ilomančin Hattuvaara oli karjalan kielen da Heinyyvezi da Rauduvaara pohjassavolazien murdehien alovehtu.

Voinan jälles evakkoloinnu tuli meille oman kandualovehen evustajii: muga, što pälkjärveläzii tuli Kiihtelykseh da Imbilahtelazii Kuusjärvele. Parahite oman kielen ollah säilytetty Pielizen Karjalah työtät suojärveläzet. Enne vuozii 1617-1658 kogo Pohjas-Karjal dai Luadogan Karjal oldih karjalankielizet. Vie 1870-vuozil Taibalehen pravoslavnoit Liberis paistih omah luaduh. Ammui kogo aloveh oli saamelazien alovehtu, mis tovendetah nengozet kohtanimet, kui Eno, Lieksa, Kuorinka imi. Koli voinnou olla viegi vahnembi. Ilomančinnimes ozuttahes saamelazien da karjalazien sulavumine toine toizeh 1300-vuozil: jo kuolluol saamelaskielel Ilomanči oli "Ylä-Manči", kuduan jälgioza vihjuau Salmin Mančinsuareh Luadogal. No i Luadogan rannan Lumivuaran Kuhkaa tulou saamen kelen guhkkien-sanaspäi. Daže mägie merkiččii sana vuara on saamen -värri.

Osakuntamme kanta-alueella on puhuttu kahta kiely: karjalan ja suomen kiely. Salmis ja Suojärven Hyrsylän mutkassa puhuttiin livviä eli karjalan kielen aunukselaismurretta. Suojärvelä, Impilahdella, Suistamolla, Korpiselässä ja Ilomančin itäkylissä puhuttiin karjalan kielen varsinaiskarjalan murteen etelämuotoa eli suvikarjalaa. Kurkijoen kihlakunnassa: Lumivaarassa, Lahdenpohjassa ja Jaakkimassa puhuttiin suomen kielen kaakkoismurteiden luoteislaatokkalaista murretta. Sortavalassa puhuttiin Sortavalan välimurretta, joka kuuluu suomen kielen kaakkoismurteisiin. Nykyisellä, sodanjälkeisellä kanta-alueella puhutaan Pohjois-Karjalan murretta, joka on suomen kielen savolaismurteiden itäsavolaismurre. Ilomančin Hattuvaara oli karjalan kielen ja Heinävesi ja Rautavaara pohjoissavolaisien murteiden aluetta.

Sodan jälkeen evakkoina tuli meille oman kanta-alueen edustajia: niin, että pälkjärveläisiä tuli Kiihtelysvaaraan ja impilahtelaisia Kuusjärvelle (Outokumpuun). Parhaiten oman kielen säilyttäneet Pielisen Karjalaan lähetetyt suojärveläiset. Ennen vuosia 1617-1658 koko Pohjois-Karjala ja Laatokan Karjala olivat karjalankielisiä. Vielä 1870-luvulla Taipaleen ortodoksit Liperissä puhuivat omaa murrettaan. Muinoin koko alue oli saamelaisien aluetta, mistä todistavat sellaiset paikannimet kuin Eno, Lieksa, Kuorinka jne. Koli voinee olla vieläkin vanhempi. Ilomančin nimessä näkyy saamelaisten ja karjalaisten sulautuminen toisiinsa 1300-luvulla: jo kuolleella saamelaiskielellä Ilomanči on "Ylä-Mantsi", jonka jälkiosa viittaa Salmin Mantsinsaareen Laatokalla. Mutta myös Laatokan rannan Lumivaaran Kuhkaa tulee saamen kielen guhkkien-sanasta. Jopa mäkeä tarkoittava sanavaara on saamen kielen -värre.

Karjalaisen osakunnan kanta-alue

Karjalan kiieldy elvyttäy 1995 Jovensuus perustettu Karjalan kielen seura ry. Karjalan sivistysseura on vahnin karjalankielizien organizatsii Suomes. Karjalan sivistysseura perustettih jo vuvvel 1906. Suojärveläzien suvkarjalakse on jullattu Valdimol eläjän Fed'an Paušun libo Paavo Harakan kniigat Sunduga, Tuhkamukki, Paavon paginat da kiännös Pentti Haanpään tevokses Jätkä da jätkän taivas. Valdimol pajattau lapsihora Linduzet. Kittiin murttiila on Helsingin yliopistos Jani Koskinen luadinuh Kantituatintutkiilman 2013. Karjalan kielen seuran paginavedäjänny ruadau Pielaviel salmilazeh pereheh roinnuh KP Arhijepiskoppu Leo (Makkonen). Karjalankielizien karjalazien identitietan čuppukivet ollah karjalan kieli, pravoslavnoi viero da perindölline karjalaine kul'tuuru.

Karjalan kielen elvyttämishakeh on zavodinnuhes. Vuvvel 2012 Pohjas-Karjalan liitto da KKS dogovorittihes, štobi Pohjas-Karjal on Karjalazien Kodiranduraloveh. Projekturahotus sih loppih ilmai nägyjii tuloksii. Nad'eičemmos, što nygöine elvytyshankeh ozavuu parembi. Midä myö sit iče voimmo ruadua, štobi meijän kielet säilyttäs? Paiskua omah kieleh Ozakunnal hos toine toizenke. Mie tiijän kui huigiedu voibi olla paista Helsingis "savokse", a omas joukos segi ozavuu parembi.

Karjalan kieltä elvyttää 1995 Joensuussa perustettu Karjalan kielen seura ry. Karjalan sivistysseura on vanhin karjalankielisien järjestö Suomessa. Karjalan sivistysseura perustettiin jo vuonna 1906. Suojärveläisten suvkarjalaksi on julkaistu Valtimolla asuvan Fed'an Paušun eli Paavo Harakan kirjat Sunduga (Kirstu), Tuhkamukki (satukirja) Paavon paginat ja käännös Pentti Haanpään teoksesta Jätkä ja jätkän taivas. Valtimolla laulaa lapsikuoro Linduzet. Kittiin murttiilla on Helsingin Yliopistossa Jani Koskinen tehnyt Kantituatintutkiilman vuonna 2013. Karjalan kielen seuran puheenjohtajana toimii Pielavedellä salmilaiseen perheeseen syntynyt KP Arkkipiispa Leo (Makkonen). Karjalankielisien karjalaisten identiteetin kulmakivet ovat karjalan kieli, ortodoksinen usko ja perinteinen karjalainen kulttuuri.

Karjalan kielen elvyttämishanke on alkanut Vuonna 2012 Pohjois-Karjalan liitto ja KKS sopivat, että Pohjois-Karjala on Karjalaisten kotiseutualue. Projektirahoitus siihen loppui ilman näkyviä tuloksia. Toivon, että nykyinen elvytyshanke onnistuu paremmin. Mitä myö sitten ihe voijjaan tehdä kielilöimmy säilyvvyvven takkoomiseksj? Huastakkee ommoo kieltämmy ies keskenänny Osiksella. Mie tiijän, miten hävettävvee voipi olla huastoo "savvoo" Helsingissä, mutta omassa joukossa sehhii onnistuu paremmin.

P.S. Yle Uudizet karjalakse tulevat lauantaisin Yle Radio 1:ltä klo 15:50 ja ovat kuunneltavissa Yle Areenassa.

JAARITELMA

Yhteiskunnassa on aina painopisteesä. On monia tahoja, jotka haluavat osoittaa mikä on oleellista juuri täällä ja tässä hetkessä. Nämä meille julkisuudessa ojennetut kiintopisteet eivät kuitenkaan kerro kaikesta merkityksellisestä yhteiskunnassamme – eivät ainakaan suoraan. Toisinaan on syytä katsoa myös sinne, minne kukaan ei viittilöi.

Pasilaan rakennetaan uutta Tripla-kauppakeskusta. Se tulee olemaan valtava ja kiinni kaupungin elämän-suonessa (eli rautatieyhteydessä välillä Vallila–Joensuu). Tripla on tällä hetkellä yrittäjähenkisten päättäjien silmäterä ja rakennusmiesten suur-

työllistäjä. Tulevaisuudessa Triplan luvataan olevan paljon muutakin. Ostosparatiisi, suorastaan yhdyssanan jälkimmäistä osaa painottaen. Triplan työmaata ympäröi Pasila, tuo kivipölynkatkuinen tuulahdus betonibrutalistisesta menneisyydestä, jonka visio tulevaisuuden kaupungista ei koskaan toteutunut käytännössä. Yhtä kaikki Pasila oli oman aikansa haaveprojekti ja päättäjien silmäterä. Kun Tripla valmistuu, ero sen hengettömän uutukaisuuden ja ympäröivän, elämän lanistaman betonin välillä tulee olemaan huomattava. Silloin Pasilan sillalta voi katsoa yhtä aikaa keskukseen ja periferiaan.

Joitakin vuosia sitten yliopisto sulki keskustakampuksen kotoiset pienet sivukirjastot ja keskitti kaiken kirjastotoimintansa alueella upouuteen Kaisa-kirjastoon. Kaisa on saanut kiitosta arkkitehtuuristaan ja sen aula on usein käsiään kattoa kohti ojentelevien turistien kameroiden etsimissä. Valitettavasti sivukirjastojen lopettaminen vähensi käytettävissä olevaa kirjastotilaa huomattavasti. Samalla katosi monta persoonallista julkista tilaa rauhallisine soppineen. Tilalle saatiin Kaisa. Kirjasto, jonka huomiota herättävin osio ei ole luku- tai hyllytilaa. Se ei ole tilaa, jota voi käyttää. Iso, kerrokset lävistävä aukko kerää ihmisten katseet aivan toisella tavalla kuin pienet, käytännölliset sivukirjastot koskaan kykenivät.

Hiljattain on uutisoitu paljon syrjäytymisen yleistymisestä nuorison keskuudessa. Aihe on ehdottomasti esillä pitämisen arvoinen, sillä syrjäytymispyörre on saatava tyyntymään. On silti mielenkiintoista, miten syrjäytymiskeskustelu keskittyy niin voimakkaasti nuoriin. Eikö vanhempien ikäluokkien keskuudessa ole syrjäytyneitä ollenkaan? Nuorilla on toki ajallista potentiaalia ajatellen eniten menetettävää. Uutisia ja kannanottoja seurattaessa tämä varsin pätevä perustelu painotukselle painautuu kuitenkin taka-alalle: enemmän riepotellaan nuorissa mahdollisesti hukkaan valuvaa taloudellista

resurssia. Syrjäytyminen on sosiaalinen tragedia, mutta siihen puututaan julkisuudessa ensisijaisesti taloudellisenä ongelmana. Mitä kaikkea katseemme ei siksi koskaan kohtaa?

YHTEYDESTÄ

Puhuimme eräänä toukokuun iltana kahden taiteilijaystävänäni kanssa ihmisten välisestä yhteydestä. Keskustelun takana oli ystävälläni työn alla oleva teossarja, jonka lävistävänä punaisena lanka yhteys toimii. Keskustelu avautui kunkin meistä pitämällä kahden minuutin valmistelemattoman monologin aiheesta, joka tätä ajatellessa tulee ensimmäisenä mieleen. Näiden hetkessä syntyneiden pikku puhevuorojen aiheiksi pulpahtelivat seksi, odotushorisonttien vaikutus kanssakäymiseen, hiljaisuudessa saavutettu yhteys sekä oman itsen löytäminen toisten ihmisten kautta.

Keskustelun jälkeen olen miettinyt kohtaamisen kaksikasvoisuutta. Kaikki ystävieni kanssa intuitiivisesti valitsemamme aiheet olivat jollain tapaa erityisiä, sellaisia jotka voivat olla alku jollekin käänntekekövälle muutokselle elämässä. Todellisuudessa kuitenkin valtavan suurta osaa kanssakäymisestämme leimaa oma tai vastapuolen välinpitämättömyys, olosuhteiden pakkon tuntu tai läsnäolon puute. Muiden ihmisten kanssa toimiminen on yksi arkipäiväisimmistä asioista ihmisen elämässä: joka päivä tapaamme työtai koulukavereita, bussikuskeja, kansamatkustajia, naapureita, kavereita. Näihin hetkiin harvemmin liitetään

oletusarvoisesti sen suurempaa magiaa. Kuinka mielenkiintoista – kukahan tänään kävelee minua vastaan, kenen kanssa saavutan todellisen yhteyden...

Kuitenkin omaa tähänastista elämää tarkastellessani huomaan, että kaikki suurimmat ja taianomaisimmat hetket ovat tapahtuneet jonkun toisen ihmisen läsnäollessa ja sen ansiosta. Kohtaamiseen liittyy siis kerta toisensa mannerlaattoja järisyttävä potentiaali saada meidät hetkeksi kohoamaan jonnekin kaiken arkisen yläpuolelle, kokemaan yhteyttä kaikkeuden kanssa ja oivaltamaan jotain keskeistä elämästä ja itsestämme. Toki – vaikka kuinka omat yhteyskanavansa herkistätisikin, jokaisesta kauppareissusta tuskin tulee elämää mullistava kokemus. Hymyilevän katseen merkitys ruuhkametrossa voi siitä huolimatta ja kuitenkin olla yksi niistä hetkistä, jotka tuovat meille kaiken turtumuksen keskellä rauhaa ja lämpöä, jota emme tuolloin pystyisi itse tuottamaan.

Tänäänkin kukin meistä tiirailee ympäristöään joko omalta saareltaan tai samalta rantaviivalta yhdessä muiden kanssa. Jaettua maisemaa katselevat näkevät enemmän, sillä vain toinen voi auttaa meitä huomaamaan henkilökohtaiset sokeat pisteemme.

SIVISTYS KONKURSSISSA

Maaliskuun 21. Domus Gaudiumin kattosauna Sivistyksen vuokratointia pyörittänyt Sauna² asetettiin konkurssiin. Konkurssiaikeista ei ollut kantautunut tietoa opiskelijoille, mutta konkurssiuutinen levisi nopeasti osakuntalaisten Facebook-ryhmissä. Epävarmuutta tilanteesta lisäsi, että Sauna²:n Internet-sivut mainostivat tilavaraustarjouksia vielä useampi päivä konkurssin jälkeenkin. Kaikki varausmaksut, jotka oli ehditty tallettaa tulevia saunavuoroja varten, menetettiin yhtiön konkurssipesälle.

Myös Domus Gaudiumin Osakunnat kärsivät varaustappioita, sillä tavanomainen keväinen saunailta jäi tällä kertaa pitämättä. Kattosaunan tilat palautuvat Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan hallintaan, mutta ne ovat poissa käytöstä kunnes konkurssiin liittyvät asiat on selvitetty ja HYY on saanut päätetyksi miten Sivistyksen käytännön asiat järjestetään jatkossa. Tätä kirjoittaessa ei ole vielä tiedossa, onko syksyllä mahdollista järjestää perinteisiä DGO:n saunailtoja.

Kuvan sauna ei liity tapaukseen

Sivistys konkurssissa?

Domus Gaudiumin osakuntien huoneistotoimikunta päätti helmikuun kokouksessaan lakkauttaa lehtihuoneen lehtivalikoimasta Suomen Kuvalehden ja Ruotuväen. Jälkimmäisen tapauksessa huoneistotoimikunta säästi 14 euroa vuodessa. Edellisenä vuonna huoneistotoimikunta lakkautti Helsingin Sanomien tilauksen korkean hinnan ja Sanoman jakeluyhtiön jatkuvien toimitusvaikeuksien vuoksi. Nykyisellään lehtihuoneeseen jaetaan Karjalainen ja muut maakuntalehdet, Karjala & Karjalan Heimo, Yliopisto, Tieteessä tapahtuu, osakuntien omat julkaisut ja Aku Ankka.

Lehtitilauksien määrä on ollut vuosia vähenemään päin. Kato on ollut suurinta aikakauslehdissä, jotka ovat kuolleet tiloissa lähes sukupuuttoon. Samalla toissavuotinen tilapäivystyskäytäntöjen muutos tarkoittaa, että posteja ei enää haeta säännöllisesti – varsinkaan omaan postilaatikkoonsa helposti unohtuvia sanomalehtiä. Lehtihuone on vuosi vuodelta vähemmän nimensä veroinen. Seuraavaksi tässä toistaiseksi kuivan maltillisessa kirjoituksessa säädetään paniikkinuppi kohti kaakkoa.

Onko ylioppilaiden asema lukeneistona uhattuna? Kyky ja erityisesti tahto lukea ovat heikkenemässä suomalaisessa yhteiskunnassa. Uudet ylioppilaat nimittävät yliopistoa usein ”kouluksi”, mikä sinänsä pienenä nyanssina heijastelee osuvasti viime vuosikymmenien tappiollista taistelua henkistä putkitutkinnollistumista vastaan.

Lukiosta maailmaan astuneiden entisten koululaisten, nykyisten opiskelijoiden, maailmankuva on hyvin kapea – ja uhkaa jäädä sellaiseksi, mikäli opiskelija ei omatoimisesti tutus-

tu laajemmin tutkimukseen ja yhteiskuntaan oman lokeronsa ulkopuolella. Häviääkö yliopiston laaja-alainen yhteisöllisyys ja ylioppilaiden kyky perehtyä maailmaan ympärillään?

Tilanne ei onneksi ole aivan yhtä synkkä kuin miltä se hyljeksittyjen lehtihyllyjen äärellä vaikuttaa. Kätevästi, jopa pakonomaisesti, puhelimesta mukana kulkeva Internet tarjoaa laajan määrän tietoa ympäristöstämme (siitäkin huolimatta, että toisinaan kuultu väite kaiken tiedon ulottuvilla olemisesta on räikeä valhe). Uutiset löytyvät nopeimmin netistä, vaikka paikkansapitävyyden ja kattavuuden osalta nettiuutisoinnin tappiolliset toimintamallit ovat ongelma. Uutisia ja tutkittua sanomaa on kuitenkin tarjolla laajana kirjona, eikä se ole tiettyyn fyysiseen tilaan sidottua. Toivoa siis on. Mahtaakohan yliopisto-opiskelijoiden Internet-tottumuksista olla jo sosiologista tutkimusta tarjolla? Siitä lukisin mielelläni, paperilla, lehtihuoneessa.

SUOSIKKIPAikkoJA MAAKUNNASSA -Häikänniemi-

Meistä jokaisella lienee kotiseuduilamme paikkoja, jotka ovat meille tavalla tai toisella tärkeitä. Ehkä emme pääkaupunkiseudulla asuessamme pääse enää niin usein käymään niissä paikoissa, mutta niiden merkitys ei silti häviä mihinkään. Minulle yksi tällainen paikka on Häikänniemi.

Häikänniemi on Kontiolahden Puntarikoskella sijaitseva virkistyspaikka. Kesäisin monet ihmiset lähtevät sieltä veneilemään. Grillikatos tukee osaltaan virkistäytymistä. Juhannuksena Häikänniemessä järjestetään perinteinen juhannusjuhla, johon kuuluu kokon polttaminen niemenkärjessä.

Häikänniemi on tullut minulle tutuksi jo lapsuudessani ja siihen liittyy muistoja. Muistan, kuinka kerran tiputtelin tätini kanssa pieniä kiviä veteen ison laiturin raoista. Muistan juhannusjuhlat ja niihin kuuluvat arpajaiset, muurinpohjaletut sekä tietenkin kokon ihastelun.

Sittemmin retket vaihtuivat ihan vain lenkkeilyyn ja valokuvaamiseen. Siihen Häikänniemi tarjosi oivan mahdollisuuden, koska maisemat niemenkärjessä näyttivät eri aikoina erilaisilta. Kivien keskellä kasvava pieni koivu toki sinänsä pysyy muuttumattomana, mitä nyt lehtitilanne määräytyy vuodenajan mukaan. Veden määrä sen sijaan vaihtelee. Toisinaan koivun luokse pääsee kävelemään jalkojaan kastelematta, joskus taas täytyy tyytyä ihailemaan koivua kauempaa.

Viimeksi olen katsellut juhannuskokkoa Häikänniemessä neljä vuotta sitten. Sen jälkeen en ole ollut juhannuksena kotikonnuillani. Mutta vaikken melkein kolmeen vuoteen ole voinut lähteä Häikänniemeen tuosta noin vain, säilyy se aina mielessäni muistona pohjoiskarjalaisuudesta.

Pieni Puukello
ISSN 0359-1271

Julkaisija
Helsingin yliopiston
Karjalainen Osakunta

Päätoimittajat
Alina Riionheimo
alina.riionheimo@helsinki.fi

Toimitussihteeri
Emmi Puumalainen
emmi.puumalainen@helsinki.fi

Painopaikka
Picaset Oy, Helsinki

Painos
200

Toimituskunta
Kaisa Kortelainen
Santeri Matikka
Tatu Räsänen
Janne Kangaskesti

Ilmestyminen
Neljä kertaa vuodessa

**Pieni Puukello saa HYY:n
järjestölehtitukea.**

Kuvien oikeudet

Kansilehtien kuvat - Alina Riionheimo

Meijän Ozakunnan kandualovehen perindöllizien kielilöin elvyttämine -
Wikimedia commons: Nilakka

Jaaritelma - Wikimedia commons: Johan Jönsson

Yhteydestä - Wikimedia commons: Sander van der Well

Sivistys konkurssissa - Wikimedia commons: Miraceti

Suosikkipaikkoja maakunnassa - Alina Riionheimo

Posti Green

**Seuraavaan Pieneen Puukelloon
lähetettävien juttujen deadline on 20.8.**

